

Arrest

nr. 293 989 van 8 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 13 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN, in het bijzijn van de voogd, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 mei 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 17 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 mei 2021 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Slovenië (Eurodac).

1.3. Op 8 en 12 juli 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.4. Op 13 januari 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 januari 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/05/2021
Overdracht CGVS: 03/08/2021*

Op 8 november 2022 werd je gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u04 tot 16u23, bijgestaan door een tolk Pashtu. Gedurende het hele persoonlijk onderhoud was je vergezeld van jouw voogd, VERCOUTERE Marc, en jouw advocaat, LUNDAHL Laura (loco LOOS Bobber).

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. Je hangt het soennitische geloof aan. Je bent afkomstig van het dorp Lawarkhel behorend tot het district Hisarak, gelegen in de provincie Nangarhar. Je ging tot de 4de graad naar school en werkte daarnaast samen met je broer en vader op de landbouwgronden. Samen met je ouders, je zus, vier broers en je broers vrouw en kinderen woonde je in Lawarkhel.

Je vader, broer en jijzelf werkten allen als landbouwers. De taliban kwamen regelmatig langs om Ushar te verzamelen, maar vroegen daarnaast ook om financiële steun. Je vader weigerde die financiële steun echter door te stellen dat hij niet de middelen had om hierin te voorzien. Hierop zeiden de taliban dat indien je vader hen geen financiële steun kon geven, hij jou en je broer moest laten aansluiten bij hen. Je vader weigerde dit evenwel ook. Vier dagen later kwamen de taliban weer langs om hetzelfde te vragen aan je vader, maar je vader wist goed genoeg dat ze niet zozeer op geld uit waren, maar eerder als doel hadden om jou en je broer te rekruteren. Nadien gingen de taliban terug weg.

Toen je broer aan het werk was op het veld, bezig met de gronden te irrigeren, kwamen de taliban nogmaals terug en namen ze je broer mee naar Sargardan. Dit gebeurde rond de late namiddag, waarna ze jouw broer gedurende één nacht vasthielden. De volgende ochtend werd je broer weer vrijgelaten en keerde hij terug. Je broer werd geslagen, maar wat ze daar precies met hem deden weet je niet. Toen hij terugkeerde zei je vader dat de taliban later terug zouden komen en jou ook zouden willen meenemen, misschien om je ergens naar een madrassa te sturen om een opleiding te volgen. Daarom besloot je vader om jou en je broer het land uit te sturen uit veiligheidsoverwegingen. Samen met je oom aan moederszijde regelde hij een smokkelaar en zo verlieten jullie het land.

Je vertrok samen met je oudere broer J.M.I. in juli 2020 uit Afghanistan. Jullie reisden vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Jij en je broer kwamen tot slot in België aan op 16 mei 2021. Daags nadien dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij je aangaf minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban omdat je vader weigerde jou aan hen over te leveren met het oog op jouw rekrutering.

Ter staving van uw aanvraag legde je volgende documenten voor: kopie van jouw taskara, kopies van taskara's van jouw broer en vader en kopies van de twee verzendveloppes. Je broer legde ter staving van zijn dossier reeds de originele exemplaren van voornoemde documenten voor aan het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het

Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat je je voor jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels baseert op de asielmotieven die ook door jouw broer J.M.I. werden aangehaald. Zo gaf je aan dat de taliban financiële steun eisten van je vader, hetgeen hij tweemaal weigerde (CGVS, p. 11). Je verklaarde dat de taliban hierop zeiden dat je vader jou en je broer naar hen moesten sturen (CGVS, p. 11). Vervolgens, zo stelde je, namen de taliban je broer mee toen hij aan het werk was op het veld en hielden hem gedurende één nacht in Sargardan vast (CGVS, p. 11). De volgende dag, zo stelde je, lieten de taliban je broer terug vrij na onderhandelingen van de dorpsmullah, je vader, de malik en je oom (CGVS, p. 11). Je verklaarde tot slot dat na jouw vertrek de mullah, de malik en je vader door de taliban werden meegenomen en later opnieuw werden vrijgelaten nadat je vader volhield dat hij geen informatie had over jouw locatie (CGVS, p. 15). Hierop zouden de taliban hebben gezegd dat ze jou en je broer meteen zouden doden indien ze jullie terugvonden (CGVS, p. 16). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in het verzoek van jouw broer die zich ook op deze asielmotieven baseerde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door het CGVS gezien er geen geloof werd gehecht aan de aangehaalde problemen met de taliban. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Om te beginnen verklaarde u dat de taliban uw vader twee maal vroegen om financiële steun, hetgeen uw vader telkens weigerde (CGVS, p. 11). Hierop, zo stelde u, zeiden de taliban tegen uw vader dat indien hij hen niet kon steunen, hij u en uw broer moest presenteren om uw broer naar de madrassa te sturen en u naar de jihad (CGVS, p. 11, 12). U verklaarde dat uw vader vervolgens zei dat u voorzichtig moest zijn en niet te veel buiten mocht werken om zoveel mogelijk van de taliban weg te blijven (CGVS, p. 12). Een aantal dagen later, zo stelde u, was u alleen de velden aan het irrigeren toen u door zeven talibanleden benaderd werd (CGVS, p. 13). Indien de taliban daadwerkelijk hadden bedreigd om u en uw broer mee te nemen en uw vader u hierom had opgedragen om niet teveel buiten te werken, is het evenwel bevreemdend dat u enkele dagen later alleen naar de velden ging, met alle risico's van dien. Ingeval u de taliban effectief vreesde kan immers worden verwacht dat uw familie alles in het werk zou stellen om u tegen deze beruchte groepering te beschermen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Deze beweringen doen bijgevolg reeds twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast konden uw verklaringen omtrent uw beweerdde ontvoering door de taliban niet overtuigen. Zo verklaarde u dat de taliban u in een auto staken en naar Sargardan brachten, alwaar u geïnformeerd werd over de plannen van de taliban om het districtscentrum aan te vallen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u een wapen en munitie ontving en die nacht samen met de taliban moest deelnemen in de aanval (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden de taliban wilden dat u, een eenvoudige landbouwer zonder gevechtservaring, deelnam stelde u dat uw familie hen niet betaalde en ze u zo onder druk wilden zetten (CGVS, p. 15). Deze uitleg is evenwel weinig aannemelijk, gelet op uw latere bewering dat de taliban de aanval om onbekende reden annuleerden en u daags nadien terug vrijlieten (CGVS, p. 16). Dat de taliban u als landbouwer en zonder enige link met hun groepering plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept bovendien ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om dergelijke gevoelige opdracht uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Uw verklaring dat de taliban u een kalasjnikov toevertrouwden na slechts een basisuitleg over laden en schieten (CGVS, p. 14), is evenzeer erg twijfelachtig. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Overigens dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Gevraagd of u jongens kende die onder dwang door de taliban werden meegenomen, stelde u dat Janara, een dorpeling, een aantal dagen voor u werd meegenomen omdat hij de taliban niet financieel wilde steunen, doch u kon niet vertellen wat er nadien met hem gebeurde (CGVS, p. 18). Verder stelde u dat de dorpsouderen u nooit vroegen om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Verder verklaarde u dat u op de ochtend na de uitgestelde aanval bezoek kreeg van uw maternale oom, de malik en mullah van het dorp, die met de taliban onderhandelden over uw vrijlating (CGVS, p. 16). Volgens uw verklaringen zeiden ze aan de taliban dat u hen financieel zou helpen en indien niet, ze u naar de taliban zouden terugbrengen (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe ze dit konden bewijzen tegenover de taliban, stelde u dat ze het hen zeiden (CGVS, p. 17). Verder gevraagd of de taliban hen op hun woord geloofden, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 17). Deze bewering mag echter verbazen. Indien de taliban u daadwerkelijk hadden meegenomen om uw familie financieel onder druk te zetten, valt immers moeilijk aan te nemen dat ze u zonder enige garantie op betaling van uwentwege zomaar zouden laten gaan. Bovendien was u inmiddels geïnformeerd over de plannen van de taliban om komende nacht het districtscentrum aan te vallen zodat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban u voordien in vrijheid zouden stellen. Uw vrijlating gaf u immers de gelegenheid om de plannen van een aanslag met derden te bespreken en verhoogde zo aanzienlijk het risico op vroegtijdige detectie van deze plannen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Deze verklaringen doen dan ook verder twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde gebeurtenissen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet konden overtuigen. U verklaarde met name dat de taliban na uw vertrek uw vader, de malik en de mullah hadden meegenomen omdat ze nog geen geld hadden ontvangen van hen (CGVS, p. 18, 19). U stelde dat de taliban hen tien dagen vasthielden en vragen stelden over u, waarna ze samen terug werden vrijgelaten (CGVS, p. 18, 19). Gevraagd om welke reden ze werden vrijlaten, antwoordde u als volgt: "Omdat ze de taliban zeiden dat ze het huis verlieten zonder iemand te informeren, dus niemand weet

waar ze zijn.” (CGVS, p. 19). Op de vraag of dit voldoende was voor de taliban, antwoordde u van wel omdat ze gedurende die tien dagen volhielden geen contact meer te hebben met u en niet te weten waar u was (CGVS, p. 19). U verklaarde dat de taliban verder geen voorwaarden stelden aan hun vrijlating (CGVS, p. 19). Daarnaast verklaarde u dat de taliban nadien niets meer deden tegenover uw vader en hem enkel zeiden dat ze u zouden straffen indien ze u zouden vinden (CGVS, p. 19). Gevaagd of uw familie verder nog problemen kende met de taliban, antwoordde u negatief (CGVS, p. 19). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de voorgehouden asielmotieven.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw vader en broer zijn. Deze taskara's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. De enveloppes tenslotte bewijzen slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Aldus kan aan de oorsprong van jouw problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat je er evenmin in slaagde om jouw beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken. Je verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban jou naar de madrassa wilden sturen (CGVS, p. 12). Gevraagd in welke madrassa de taliban je wilden plaatsen, antwoordde je dat ze dit niet hadden gezegd (CGVS, p. 13). Op de vraag welke lessen je daar ging krijgen, reageerde je dat je niet effectief bent meegegaan naar de madrassa zodat je dit niet kan weten (CGVS, p. 13). Je stelde enkel te weten dat de taliban meestal afstuderen uit de madrassa en daarna talib worden (CGVS, p. 13). Dit betreft echter louter een veronderstelling van jouw kant, die verder niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Gevraagd wat jij en je broer precies konden betekenen voor de taliban stelde je dat mensen inzetten om te gaan vechten niets te maken heeft met het feit of ze landbouwer zijn of niet, dat mensen die werden meegenomen naar gevechten en naar madrassa's bij de taliban bleven voor langere tijd en niet terug naar huis kwamen (CGVS, p. 15). Je stelde verder dat jullie behoorden tot diegene die zich meer konden veroorloven dan andere mensen omdat jullie opbrengsten hadden uit de wiet- en tarweteelt (CGVS, p. 15). Je verwijst evenwel louter naar de algemene situatie en toont niet aan om welke redenen de taliban jou persoonlijk zouden viseren.

Overigens dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Gevraagd of je mensen van jouw dorp kende die bij de taliban zijn gegaan, antwoordde je negatief (CGVS, p. 15). Verder gevraagd of je namen kent van mensen die werden meegenomen naar de madrassa, antwoordde je eveneens negatief (CGVS, p. 15). Verder stelde je dat de dorpsouderen nooit met jou hebben gesproken (CGVS, p. 15). Uit jouw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan je stelt dat die van jouw vader en broer zijn.

Deze taskara's hebben echter geen betrekking op jouw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan jouw individuele asielmotieven. De enveloppes tenslotte bewijzen slechts dat je post hebt ontvangen uit Afghanistan. Je legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat jouw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanapril-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEd registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte

lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 1, 12°, 48/3 tot 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM;
- Artikel 24, tweede lid, van het EU-Handvest;
- Artikelen 10 en 25, zesde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU;
- Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker merkt vooreerst op dat er in de bestreden beslissing integraal verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing van verzoekers broer. Er kunnen zich dan ook vragen gesteld worden in welke mate zijn verzoek om internationale bescherming op individuele wijze werd behandeld en in welke mate er rekening werd gehouden met zijn leeftijd als risicoverhogende factor. Verzoeker was ten tijde van het vluchten uit Afghanistan een 14-jarige. Vandaag is verzoeker 16 jaar oud. Er moet hiermee rekening worden gehouden tijdens geloofwaardigheidsbeoordeling.

Verzoeker licht verder op theoretische wijze toe hoe de verklaringen van verzoeker dienen te worden beoordeeld door de commissaris-generaal. Verzoeker stelt dat er *in casu* enkel een plausibiliteitsbeoordeling werd gemaakt, die enkel berust op de verwachtingen van de commissaris-generaal over het gedrag van de taliban.

De plausibiliteitsbeoordeling die wordt gemaakt in de bestreden beslissing is niet gebaseerd op bewijs in de zin van artikelen 4 en 8 van de Procedurerichtlijn. De beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid steunt louter op een gebrekkige plausibiliteitsbeoordeling, niet op andere indicatoren van geloofwaardigheid. Het ontbreken van enig bewijs om de plausibiliteitsinschatting te ondersteunen maakt deze speculatief en gebrekkig.

De bestreden beslissing stelt niet waarom zijn verklaringen niet konden overtuigen. Het enige dat men hier doet is het hernemen van de verklaringen van verzoeker zonder te verwijzen naar enige objectieve landeninformatie. Verzoeker heeft het raden naar om welke redenen zijn verklaringen niet aannemelijk zijn.

Verder stelt de bestreden beslissing dat de taliban geen gebruik zouden maken van gedwongen rekrutering. Er dient echter gewezen te worden op het volgende:

“Als we naar de objectieve bronnen kijken blijkt dat er veel onenigheid is tussen verschillende ernstige objectief geachte bronnen over wat er precies dient verstaan te worden onder de term gedwongen rekrutering.

Volgens Human Rights Watch dient gedwongen rekrutering niet enkel gezien te worden als rekrutering onder de bedreiging van een geweer, maar ook als de overtuigingspogingen van lokale taliban en de druk die gezet wordt op personen of hun familie zonder dat er fysiek geweld bij komt kijken: “In UNHCR’s Monthly IDP updates, mention was made of IDPs reporting forced recruitment by insurgents, for example in: Paktya (end of 2014); Tagab district of Kapisa (December 2014); Logar and Herat provinces (February 2015). However, these reports do not mention what is exactly understood by ‘forced recruitment’ and there is no information on which actors were involved or on the prevalence of it (108). Patricia Gossman (HRW) says that forced recruitment should not only be seen as Taliban fighters coming from the outside to a family, grabbing their children and telling them at gunpoint to fight for them. The actors of recruitment are already there, known to these children, and persuade them to join. They sometimes put pressure on the families. The coercion or pressure can come from a family member who is part of the Taliban. Families are sometimes given money for sons to join. So there is pressure or coercion but it is not always violent (109).”

Wat duidelijk is, is dat gepercipieerde insubordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng bestraft wordt door de Taliban en dat ze kwistig zijn met bedreigingen:

“UNAMA reported on the case of a boy in Kunduz (events 28 September – 13 October 2016) who was told by the Taliban to carry a bag of ammunition. The boy ran away and was shot by Taliban fighters. UNAMA also reported that Taliban in Kunduz threatened to harm the family in case approached recruits would refuse to join its ranks (126). In an article in the Gardab daily newspaper (Kandahar), Afghan National Directorate of Security (NDS) officers were quoted saying that (127) ‘insurgents are offering different incentives to the youngsters who choose to join their lines including cars, money and weapons. The insurgents would kill those who oppose to accept their offer.’ Clark comments that further checking would be needed to determine the accuracy of this statement (128). In January 2016, the Taliban reportedly asked locals in Shinwari district (Parwan) to wage an armed uprising against the government. The people refused and the Taliban seized a vehicle with seven people and shot them in the hands and legs (129).”

“Patricia Gossman (HRW) states that the recruitment of children into the Taliban generally does not involve Taliban commanders removing children from their homes at gunpoint, but through other means of pressure on the family, including threats (340).”

Wat de Taliban doet is gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen, hen te overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de Taliban te kiezen:

“Osman says that tribes, communities, villages or areas located in regions where the Taliban has strongholds nearby who refuse to support the Taliban in general, including the recruitment of fighters, will be targeted by the Taliban. The Taliban will try to penetrate those areas, convince them, test loyalties, and finally force them into siding with the insurgency. This was the case with some Pashtun tribes in Helmand (131). It is also useful to refer to the many tribal elders that were eliminated by the Taliban because of their opposition (see reference to Hakimi under the section on Local Taliban fronts).”

De Taliban die lokale mensen bedreigt, die hen dwingt zich ‘bij hen’ te voegen, heeft dus niet te maken met actieve rekrutering van soldaten voor de jihad en hun behendigheid en expertise is dan ook irrelevant, maar heeft te maken met het testen van loyaliteiten vande lokale bevolking, met hen te dwingen kant te kiezen en met het besturen van mensen doorheen angst, terreur, intimidatie en bedreiging.

Ook UNHCR ziet de benadering van mensen door de taliban door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking: “In areas where AGE sexercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished”

Wanneer personen niet gehoorzamen aan de Taliban, dan lijkt dit misschien nadelig voor de Taliban, maar dat klopt niet. Het onder druk zetten van mensen, hen voor onmogelijke keuzes stellen is een manier om hen in hun macht te houden. Het is door dit zogenaamde tekortschieten dat de Taliban macht heeft over die personen en hen kan bedreigen of zelfs bestraffen. Het houdt lokale bevolking bewerkbaar, in hun macht, en onder druk.

Het zou opmerkelijk zijn dat zo enorm veel Afghaanse jongeren en jongemannen van het platteland aangeven benaderd te zijn geweest door de Taliban, dat organisaties rapporteren dat na de val van Kunduz er effectief op grote schaal met dwang geronseld werd, en dat nu na de val van de Afghaanse regering blijkt dat de op zijn minst passieve steun voor de Taliban onder de bevolking erg groot was, maar dat dit allemaal hoogst uitzonderlijk zou zijn, amper zou voorkomen en dat verzoekers verklaringen om die redenen geloofwaardigheid zouden missen.

Verwerende partij maakt zich echter zelf schuldig aan aannames over wat normaal gedrag zou moeten zijn voor leden van de Taliban. Zo hecht verwerende partij toch wel hoge verwachtingen aan een gewelddadige terroristische groepering als de Taliban. Zo zou de Taliban haar opdrachten enkel maar toevertrouwen aan iemand uit hun gekende netwerk (p2 bestreden beslissing) en zouden ze verzoeker niet laten gaan zonder enige garantie (p2 bestreden beslissing). Opnieuw weet verzoeker niet op welke objectieve landeninformatie deze veronderstellingen gebaseerd zijn.”

Verzoeker meent dat het niet duidelijk is hoe er juist rekening werd gehouden met zijn jeugdige profiel. Hij licht het belang hiervan op theoretische wijze toe.

Gezien zijn heel jonge leeftijd bij vertrek en het feit dat verzoeker vandaag nog steeds minderjarig is, diende er hieraan passend gewicht gegeven te worden. Er diende gewerkt te worden met realistische verwachtingen. Het is immers begrijpelijk dat hij door zijn jeugdige leeftijd niet veel details kan geven over de madrassa en de lessen die hij daar zou krijgen. Zoals verzoeker terecht verklaarde, is hij niet effectief naar de madrassa gegaan dus kan hij dit niet weten.

Verzoeker meent dat het niet duidelijk is hoe er juist rekening werd gehouden met zijn profiel om een nauwgezette risico-inschatting te maken.

Vervolgens formuleert verzoeker enkele rechtsvragen met betrekking tot terugkeerders naar Afghanistan.

Verzoeker voert voorts een theoretisch betoog over de samenwerkings- en onderzoeksplicht. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verzaakte aan zijn samenwerkingsplicht en onderzoeksplicht en dat de commissaris-generaal samen met hem de gekende risico's bij terugkeer moest nagaan en bespreken.

Vervolgens licht verzoeker het gebruik van landeninformatie op theoretische wijze toe.

Verzoeker wijst verder op het gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan en verwijst naar bronnen met inbegrip van EASO, EUROSTAT, UNHCR, ACCORD, EUAA, ACLED, DW, UCDP, UNAMA, Amnesty International, alsook naar onderzoekers en nieuwsartikels.

Verzoeker uit verder kritiek op de inschatting van de bronnen die de bestreden beslissing gebruikt om het risico voor terugkeerders te beoordelen. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van ACCORD, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, Danish Immigration Services, EUAA, Nansen, EASO, Amnesty International, UNCHR en het Washington Institute. Verzoeker verwijst tevens naar onderzoekers en nieuwsartikels.

Verzoeker stelt verder dat terugkeerders wel degelijk een risico lopen. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van Nansen, EUAA, OSAR, EASO, UK Home Office, UN Security Council, Europees Parlement, Danish Immigration Services, Amnesty International, HRW, UNCHR, UNAMA, ODI, en de Europese Raad. Verzoeker verwijst tevens naar onderzoekers en nieuwsartikels.

Voorts licht verzoeker het bestuur van de taliban toe en de impact daarvan op de burgers. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van UNCHR, EASO, EUAA, ODI, HRW, UNAMA, Danish Immigration Services, Amnesty International, ACLED en de Europese Raad.

Verzoeker licht verder kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders toe.

Hij gaat ook uit van stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting voor terugkeerders uit Europa.

Verzoeker stelt dat hij uit Nangarhar komt, een plattelandsgebied waar verschillende groeperingen actief zijn. Verzoeker dient ook ISKP hier te vrezen. Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en in het dorp verzoekers jarenlange afwezigheid zeker zal worden opgemerkt, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden (EASO, Human Rights Watch, R. Kapur).

Daarnaast blijkt er ook een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn. Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen (Human Rights Watch, AAN).

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook een invloedrijke Salafistische gemeenschap woont (waar anti-Westerse overtuigingen sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant.

Verzoeker verblijft sedert 3 jaar buiten Afghanistan, hetgeen zijn wereldbeeld heeft beïnvloed en impact heeft op zijn gedragingen. Dit temeer sinds verzoeker hier aankwam als 15-jarige, en Afghanistan verliet toen hij 14 jaar oud was. Verzoeker gaat hier naar school en doet het ook heel goed (verzoekschrift, stuk 9).

Verzoeker expliciteert het risico dat jonge personen lopen bij terugkeer aan de hand van landeninformatie en benadrukt dat hun accent en gedrag anders zijn bij terugkeer, waardoor ze meteen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken.

Verzoeker licht nog toe als volgt:

“Verzoeker, die Afghanistan verliet vooraleer het in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf ‘ is dan vroeger, of zelfs ‘ dan de ‘ bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afgaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet ‘ is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Verzoeker zal er als man er ook moeten toezien dat vrouwelijke familieleden (zijn moeder zijn echtgenote, zijn zussen en dochters het huis niet zonder begeleider verlaat en ‘ bedekt zijn. Dit wil zeggen dat hij op

straffe van mensenrechtenschendingen door de Taliban als mannelijk familielid, de rechten van zijn vrouwelijke familieleden moet schenden een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan.”

Voorts verwijst verzoeker naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker licht theoretisch toe en verwijst naar bronnen met inbegrip van HRW, EASO, UNDP, UNAMA en de UN Security Council. Verzoeker stelt dat de humanitaire situatie is verslechterd vanwege de Taliban en de situatie op heden uiterst prangend is.

Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten. Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling in tegenstrijd met artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Het verzoekschrift bevat volgende stukken ter ondersteuning van het beroep:

- “3. *Cijfers EUROSTAT (4e kwartaal 2021 tot en met 3e kwartaal 2022 – beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de EU)*, zie https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=migr_asydcfstq&lang=en;
- 4. *Excel met berekening weigeringspercentages binnen de EU*;
- 5. *E-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig*;
- 6. “*NGO’s leggen werk in Afghanistan stil*”, *De Standaard*, 26 december 2022.
- 7. “*Binnenkort mogen wij, Afghaanse vrouwen, helemaal niet meer buiten*”, *De Standaard*, 27 december 2022;
- 8. *Arrest RvV nr. 281 361 dd. 5 januari 2023*;
- 9. *Schoolattest + rapport.*”

2.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 23 juni 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.1.4. Verzoeker legde op 21 juni 2023 een aanvullende nota neer.

Aangaande zijn profiel stelt verzoeker het volgende:

“Verzoeker zijn leefwereld speelt zich volledig af in België en hij is ondergedompeld in de Belgische samenleving. Hij gaat naar school en zal in de zomervakantie zijn studiekeuze maken.

Hij twijfelt tussen keuken en verzorging in rusthuizen.

In zijn vrije tijd spendeert hij veel tijd met zijn vriendengroep met verschillende achtergronden en nationaliteiten. Hij gaat om met zowel jongens als meisjes. Voor verzoeker is het normaal om ook vriendschappen te hebben met meisjes. Verzoeker heeft ook al een amoureuze relatie gehad.

Af en toe rookt verzoeker jointjes. Vele vrienden uit zijn vriendengroep drinken alcohol, dit vormt voor verzoeker geen probleem. Hij gaat met zijn vrienden ook gaan dansen.”

Verzoeker verwijst verder naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker voegt nog de volgende landeninformatie toe waarin de huidige toestand van Afghanistan wordt toegelicht:

- Brookings Institution, “*Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*”, 3 februari 2023, <https://www.brookings.edu/blog/order-fromchaos/2023/02/03/afghanistan-in-2023-taliban-internal-power-struggles-andmilitancy/>;
- United Nations Security General: “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*”, 27 februari 2023, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/a77772-s2023151sg_report_on_afghanistan.pdf;
- UNAMA, “*Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023*”, 9 mei 2023, <https://unama.unmissions.org/human-rights-monitoring-and-reporting-0>;
- UNAMA, “*Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan*”, mei 2023, <https://unama.unmissions.org/corporal-punishment-and-death-penaltyafghanistan>;
- Afghan Analyst Network, “*Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan*”, 8 mei 2023, <https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/rights-freedom/lashingbeating-stoning-unama-tracks-corporal-punishment-and-the-death-penalty-inafghanistan/>.

Verzoeker stelt verder dat het niet mogelijk is om reisdocumenten te verkrijgen en licht het risico bij terugkeer toe als volgt:

“De afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming door de asiendiensten gaat gepaard met het opleggen van een terugkeermaatregel. De hypothese wat verzoeker zou overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan gaat uit van zijn eigenlijke terugkeer. Dit wil zeggen dat voor een omvattend onderzoek naar de risico’s die verzoeker loopt bij terugkeer het mee in rekening gebracht moet worden hoe die terugkeer zou verlopen.

Verzoeker beschikt niet over geldige Afghaanse reisdocumenten die hem in staat zouden stellen terug te keren naar Afghanistan. Fedasil verwijst, naar eigen zeggen, door naar de Afghaanse ambassade te Ukkel om documenten te verkrijgen.

De Afghaanse ambassade te Ukkel is volgens het ministerie van Buitenlandse Zaken nog steeds operationeel en de documenten die deze ambassade aflevert zouden vatbaar zijn voor legalisatie. De ambassade vertegenwoordigt echter niet het Islamitisch Emiraat, met wie er geen diplomatieke banden zijn, maar is trouw aan de voormalige Afghaanse Republiek (stuk 2).

Dit wil zeggen dat die ambassade door het Taliban regime zou gezien worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die worden afgeleverd door deze ambassade extreem risicovol maakt.

Er dient aangenomen te worden dat de Taliban ook op de hoogte is van het feit dat de ambassade in België niet onder hun controle staat maar bemand wordt door personen die trouw zijn aan de republiek.

De ambassade zelf heeft eerder, in december 2022, nog aangegeven geen paspoorten te kunnen afleveren (stuk 2).

Stel dat de ambassade, zoals de Belgische Staat verwacht, toch documenten zou kunnen afleveren waarmee verzoeker geacht wordt terug te kunnen keren ontstaat er bij gebruik van deze documenten een erg groot risico op vervolging en een artikel 3 EVRM schending omdat de Taliban het gebruik van documenten afgeleverd door deze ambassade zou zien als een vorm van verraad.

Stel dat de ambassade effectief geen reisdocumenten aflevert, dan kan er nog steeds verwacht worden dat de Taliban op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in België de Afghaanse republiek vertegenwoordigt en op vijandige voet staat met de Taliban, wat inhoudt dat als de Taliban te weten komt dat verzoeker uit België teruggekeerd is, dit tot een ondervraging en mishandeling kan leiden.

Deze risico's dienen nauwgezet onderzocht te worden.

Verzoeker meent dat hij, in de hypothese dat hij terugkeert naar Afghanistan, duidelijk identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die terugkeert uit Europa, waar hij lang verbleven en er om internationale bescherming verzocht heeft. De terugkeer zou verlopen door gebruik van documenten die zijn afgegeven in Europa, eventueel zelfs door een ambassade die trouw is aan de republiek. Verzoeker zou aan de controleposten op de luchthaven die bemand worden door Taliban duidelijk identificeerbaar zijn als terugkeerder uit Europa, en zou ondervraagd worden. Het zou snel blijken dat verzoeker niet is teruggekeerd eens de Taliban op 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen wat duidelijk zou maken dat verzoeker niet de algemene conflictdynamiek ontvlucht is, maar een keuze heeft gemaakt om zich aan de Taliban te onttrekken. Een dergelijke ondervraging riskeert met geweld, mishandeling, en zelfs foltering en detentie gepaard te gaan.

De Taliban hebben geen respect voor de fysieke integriteit van personen en basismensenrechten. Bij ondervraging is er een continu risico op foltering en ernstige mishandeling.

Verzoeker heeft erg veel informatie aangedragen waaruit blijkt dat de Taliban reeds voor de machtsovername erg vijandig stonden ten opzichte van Afghanen die uit Europa terugkeren, en dat er verschillende gevallen gekend zijn waarbij personen enkel om die reden gefolterd en gedood werden door Taliban.

Voor 15 augustus 2021 keerden Afghanen wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen evenwel niet terug naar Taliban bezet gebied. Ze keerden terug naar luchthavens en steden die onder controle van de overheid stonden. In de actuele hypothese van terugkeer keren Afghanen wiens asielaanvraag werd afgewezen terug naar een land volledig bestuurd door Taliban en is hun eerste contact bij terugkeer met een Talibancontrolepost op de luchthaven. Ze zullen geen tijd hebben om zich aan te passen en zullen direct met ondervraging en verregaande achterdocht geconfronteerd worden.

De asielinstanties dienen bij het onderzoek van het risico voor personen als verzoeker de juiste risicogroep af te bakenen. Het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren vanuit landen waar ze niet om internationale bescherming tegen de Taliban hebben verzocht, het risico op mishandeling voor Afghanen die om economische redenen gemigreerd zouden zijn, etc. zegt zéér weinig over het risico voor Afghanen die terugkeren uit Europa en er om internationale bescherming omwille van de Taliban verzocht hebben.

Uit verschillende bronnen blijkt immers dat het doorslaggevende criterium voor de Taliban is dat het als politiek-religieus verraad wordt gezien dat iemand zich onttrekt aan de Taliban en bescherming zoekt in een Westers land. Daarbij is het zo dat alle attributen en vaardigheden die door de Taliban kunnen gelezen worden als een zekere affiniteit met het Westen of die affiniteit nu oppervlakkig is of effectief meer waardengerelateerd is, eveneens bijzonder vijandig bekeken wordt.

Het EHRM vereist dat het onderzoek naar het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling voor een specifieke groep ook voldoende specifiek dient te zijn.

Indien het risico verschillend is voor een subgroep van de specifieke groep dan dient het onderzoek zich ook op die subgroep te richten. (EHRM, M.A.M. t. Zwitserland, 26 april 2022, nr. 29836/20, par. 74- 78).

Het risico dient ook correct gekwalificeerd te worden, en het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de Taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf

hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de Taliban, zou aanzien als politiek-religieus verraad, dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en aan ondervraging zal onderworpen worden door de Taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale Taliban.

Verzoeker wijst ook op het arrest met 3 rechters van Uw Raad, RvV nr. 282 473 van 22 december 2022, waarin de centrale vraag is of het feit dat een Burundese onderdaan in België een verzoek internationale bescherming gedaan heeft volstaat om een risico op vervolging in geval van terugkeer met zich mee te brengen.

In deze dossiers heeft de asielinstantie een specifiek onderzoek gevoerd naar hoe personen die terugkeren naar Burundi behandeld worden door hun overheid, Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_.20220228.pdf, hetgeen een aanvaarding inhoudt van het standpunt dat om de nood aan bescherming in te schatten men moet vertrekken vanuit de hypothese van terugkeer en van hoe een dergelijke terugkeer normaliter verloopt.

In die CEDOCA COI Focus voor Burundi wordt er eerst ingegaan op het wettelijk kader voor Burundezen om te kunnen migreren, i.e. vertrek en terugkeer (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 pg 9 en 10). Hierna wordt in het hoofdstuk 'Types de retour', onderscheid gemaakt tussen 2 modi van terugkeer, vrijwillig en gedwongen. Er wordt aangegeven hoe vrijwillige terugkeer eruitziet en hoe gedwongen terugkeer eruitziet en materieel georganiseerd wordt. Er wordt aangegeven dat CEDOCA bij DVZ heeft nagegaan of de betrokken ambassade wordt ingelicht van het feit dat er een asielaanvraag werd ingediend in België bij gedwongen terugkeer, en er wordt gewezen dat de DVZ hier ontkennend op antwoordt. Er wordt ook gewezen op een antwoord van 2018 van DVZ waarin wordt gesteld dat de autoriteiten ter plekke altijd worden ingelicht van de gedwongen terugkeer op zich, omdat een laissez-passer wordt afgeleverd op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de betrokken overheden overmaakt. In het geval een terugkeer met paspoort plaatsvindt kunnen overheden nog steeds op de hoogte zijn van de gedwongen terugkeer door de codes die gebruikt worden op de passagierslijsten (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, pg. 11).

In hoofdstuk 4 wordt dan ingegaan op hoe zo'n terugkeer er net uitziet, welke controles terugkeerders ondergaan, wat allemaal identificeerbaar is wat niet, welke documenten deze kan bijhebben, welke overheden present zijn, welke procedures gevolgd worden, welke behandelingen reeds gerapporteerd zijn, etc. (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, pg. 12 e.v.). Het is allemaal erg overzichtelijk en essentieel om nauwgezet een inschatting te kunnen maken van de risico's voor verzoekers bij terugkeer.

In het arrest nr 282 473 van 22 december 2022 met drie rechters oordeelt de RvV dat er een relevant verschil bestaat tussen Burundezen die louter in België verbleven hebben en Burundezen die in België om internationale bescherming verzocht hebben voor wat betreft hun perceptie door de Burundese autoriteiten bij terugkeer (punt 4.11 van het arrest).

In dit arrest wijst de RvV er ook op dat het gebrek aan informatie over concrete voorbeelden van terugkeerders naar Burundi die asiel hebben aangevraagd in België weinig tot niets zegt gezien er al geruime tijd geen gedwongen terugkeer plaatsvindt vanuit België naar Burundi en zeer weinig gevallen van vrijwillige terugkeer gekend zijn (punt 4.15 van het arrest).

De parallellen met de terugkeer van Afghanen die asiel hebben aangevraagd in België zijn duidelijk. Er moet vertrokken worden vanuit de effectieve hypothese van terugkeer, er moet waar nodig een onderscheid gemaakt worden tussen zij die 'gewoon' terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek internationale bescherming te hebben ingediend, en het feit dat er nog geen gevallen gekend zijn van vervolging na gedwongen terugkeer is nietszeggend indien er geen gedwongen terugkeer is.

Het rapport van CEDOCA voor terugkeerders naar Burundi toont ook aan hoe belangrijk en mogelijk het is voor de Belgische asielinstantie om gedetailleerd in kaart te brengen hoe terugkeer naar Afghanistan er concreet zou uitzien voor afgewezen asielzoekers.

CEDOCA heeft diezelfde vraag onderzocht voor terugkeer naar Soedan in CEDOCA, COI Focus Soedan, Risico bij terugkeer van 6 februari 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan._risico_bij_terugkeer_2.pdf Uit de inhoudstafel blijkt hoe de asieldiensten er hier in slagen minutieus, stap voor stap in kaart te brengen hoe die terugkeer georganiseerd wordt en welke risico's er zijn: [inhoudstafel]

Als we dan kijken naar het arrest EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, dat relevant is omdat het de hypothese betreft waarin 2 Somalische betrokkenen vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Somalië terugkeren, dan zien we dat het EHRM het risico bij terugkeer zeer nauwkeurig, chronologisch en logisch inschat. Er wordt door het EHRM gekeken naar wie de luchthaven in handen heeft waar ze zouden landen bij terugkeer, naar de veiligheidssituatie in Mogadishu, waar ze door zouden moeten transiteren, naar de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië waar ze zich zouden moeten vestigen of erdoor zouden moeten transiteren, en de situatie in de kampen voor ontheemden. Het Hof maakt de inschatting omdat het logisch is, als ze terugkeren dan naar X, indien niet naar X dan naar Y, indien niet naar Y dan naar Z, en daarbij komen ze in aanraking met S, T, U, V en W als actoren van vervolging

Dit is de oefening die de asielinstanties ook moeten maken voor Afghanen die niet erkend zouden worden en die terug zouden keren naar Afghanistan. Er moet onderzocht worden hoe de vrijwillige en gedwongen terugkeer georganiseerd zou worden, welke documenten zouden gebruikt worden, op welke manieren de betrokkenen dreigen geïdentificeerd te worden als personen die een verzoek internationale bescherming in Europa hebben ingediend, aan welke controles betrokkenen zouden onderworpen op de luchthaven en de daaropvolgende checkpoints, of ze ondervraagd zouden worden, wat het risico is op mishandeling tijdens een dergelijke ondervraging, et cetera. De hypothese van terugkeer moet dus heel gedisciplineerd, chronologisch en logisch in kaart gebracht worden.

De vraag of de terugkeer actueel mogelijk is, is niet direct relevant. Er moet uitgegaan worden van de hypothese van terugkeer en die hypothese moet zo concreet mogelijk gemaakt worden.”

2.1.5. Inventaris der stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- “1. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- 2. Attest van de Afghaanse Ambassade.”

2.1.6. Verzoeker legde op 26 juni 2023 een tweede aanvullende nota neer:

“In de vorige aanvullende nota dd. 21 juni 2023 werd er reeds uiteengezet dat verzoekers leefwereld zich volledig in België afspeelt.

Bij deze aanvullende nota worden er een aantal stukken toegevoegd die dit ondersteunen.

Er wordt een getuigenis van de school toegevoegd (stuk 1). In de brief wordt er benadrukt dat verzoeker erg gevoelig is en het vaak moeilijk heeft. Verzoeker boekte al veel vooruitgang op schools vlak en zijn leerkrachten hebben volledig vertrouwen in hem.

Verzoeker gaat graag gaan dansen met andere jongeren (stukken 2 en 3).”

2.1.7. Inventaris der stukken ter ondersteuning van de tweede aanvullende nota:

- “1. Getuigenis school;
- 2. Video 1;
- 3. Video 2.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 8 en 12 juli 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat hem gepaste vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. En de bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen in de fiche op bepaalde punten tegenstrijdig zijn met zijn latere verklaringen. Zo stelde verzoeker dat zijn maternale oom D.K. zijn reis had geregeld, terwijl hij deze onvermeld liet toen hij zijn vader aanduidde als de organisator van zijn vlucht (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 11). Ook over zijn opleidingsniveau heeft verzoeker gelogen, aangezien hij in de fiche stelde dat hij analfabeet was en nooit naar school ging, terwijl hij dit later wijzigde in een lagere scholing van vier jaar en stelde dat hij een beetje Pashtou kon lezen en schrijven (*Ibid.*, p. 6; notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8-9).

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift niet toe welke specifieke, bijkomende maatregelen er hadden moeten worden genomen in het licht van verzoekers minderjarigheid.

Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal verzaakte aan zijn samenwerkingsplicht en onderzoeksplicht en dat de commissaris-generaal samen met hem de gekende risico's bij terugkeer moest nagaan en bespreken, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals expliciet werd gevraagd naar andere problemen die hij nog bij terugkeer zou hebben, waarbij hij op geen enkel moment een vrees aanhaalde met betrekking tot zijn leven in België en zijn activiteiten aldaar (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11, 16-17). De stelling dat verzoeker zelf deze vrees niet moest opwerpen kan niet worden gevolgd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Indien verzoeker een terugkeer zou vrezen naar een situatie waarin hij zijn huidige levensstijl en gedachtegoed – aangaande religie, gedrag, de taliban, kledingvoorschriften – zou moeten aanpassen of onderdrukken kan verwacht worden dat hij dit dan ook zou aangeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Het feit dat verzoeker zestien jaar oud was op het moment van het persoonlijk onderhoud is geenszins voldoende om te stellen dat dit een onredelijke verwachting is daar hij reeds de leeftijd des ondersheids had bereikt. Daarenboven wordt vastgesteld dat de advocaat en de voogd op het einde van het persoonlijk onderhoud geen enkele melding maakten van mogelijke andere redenen waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan dan deze die verzoeker zelf aanbracht in het persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt tevens dat verzoeker de mogelijkheid had om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te

wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota, *quod in casu*.

2.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker opgeworpen vervolging daar de verklaringen van zijn broer reeds ongeloofwaardig werden bevonden (i), verzoeker zelf loutere algemeenheden aanhaalde (ii) en de praktijk van gedwongen rekrutering volgens de objectieve informatie zeer zeldzaam is (iii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door te verwijzen naar zijn jeugdige profiel en de gevolgtrekking van de bestreden beslissing te bekritisieren.

Waar verzoeker kritiek uit op het betrekken van zijn broers verklaringen bij de beoordeling van zijn eigen verzoek, merkt de Raad op dat verzoekers asielaanvraag op intrinsieke wijze is verbonden met dat van zijn broer. Verzoekers vrees is immers vrijwel geheel gebaseerd op datgene wat zijn broer heeft verklaard. Het vergelijken van deze verklaringen, afgelegd door broers die zich beroepen op dezelfde feiten, is dan ook een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers broer heeft dan ook gevolgen voor verzoekers eigen geloofwaardigheid, daar hij zich beroept op dezelfde feiten.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij veertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek, vergezeld van zijn oudere broer, uit Afghanistan. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid, zoals reeds hierboven werd uiteengezet.

In zoverre verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve beoordeling werd gemaakt, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde. Verzoeker geeft zelf aan in zijn verzoekschrift dat de mate van detail, consistentie en de plausibiliteit onder meer factoren zijn die spelen bij de beoordeling van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming, en toont geenszins aan dat de bestreden beslissing deze factoren niet betreft in zijn beoordeling. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen.

De bestreden beslissing merkt dan ook terecht op dat er aan verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht:

“Aldus kan aan de oorsprong van jouw problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat je er evenmin in slaagde om jouw beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken. Je verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban jou naar de madrassa wilden sturen (CGVS, p. 12). Gevraagd in welke madrassa de taliban je wilden plaatsen, antwoordde je dat ze dit niet hadden gezegd (CGVS, p. 13). Op de vraag welke lessen je daar ging krijgen, reageerde je dat je niet effectief bent meegegaan naar de madrassa zodat je dit niet kan weten (CGVS, p. 13).

Je stelde enkel te weten dat de taliban meestal afstuderen uit de madrassa en daarna talib worden (CGVS, p. 13). Dit betreft echter louter een veronderstelling van jouw kant, die verder niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Gevraagd wat jij en je broer precies konden betekenen voor de taliban stelde je dat mensen inzetten om te gaan vechten niets te maken heeft met het feit of ze landbouwer zijn of niet,

dat mensen die werden meegenomen naar gevechten en naar madrassa's bij de taliban bleven voor langere tijd en niet terug naar huis kwamen (CGVS, p. 15). Je stelde verder dat jullie behoorden tot diegene die zich meer konden veroorloven dan andere mensen omdat jullie opbrengsten hadden uit de wiet- en tarweteelt (CGVS, p. 15). Je verwijst evenwel louter naar de algemene situatie en toont niet aan om welke redenen de taliban jou persoonlijk zouden viseren.

Overigens dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Gevraagd of je mensen van jouw dorp kende die bij de taliban zijn gegaan, antwoordde je negatief (CGVS, p. 15). Verder gevraagd of je namen kent van mensen die werden meegenomen naar de madrassa, antwoordde je eveneens negatief (CGVS, p. 15). Verder stelde je dat de dorpsouderen nooit met jou hebben gesproken (CGVS, p. 15). Uit jouw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban gebruik maken van rekrutering als drukmiddel om de loyaliteit van lokale gemeenschappen te garanderen. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Diezelfde landeninformatie werd immers reeds in acht genomen door de bestreden beslissing, die op omstandige wijze de *modus operandi* van de taliban inzake gedwongen rekrutering beschrijft en terecht stelt dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de vooropgestelde rekruteringsmethode(s). Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoekers anderzijds werd er door de bestreden beslissing genoegzaam besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering. Verzoeker voert geenszins concrete elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande, doch beperkt zich tot het aanvoeren van algemeenheden.

Behoudens de algemene kritiek dat de bestreden beslissing de beoordeling te subjectief is, hetgeen reeds werd behandeld, laat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing geheel ongemeoid. Bijgevolg blijven deze motieven van de bestreden beslissing onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden zoals 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders', oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze

negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *"Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z"*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *"Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk"* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's dat hij als niet-begeleide minderjarige België binnenkwam en hier jaren verblijft, hetgeen zijn wereldbeeld zou hebben beïnvloed. Verzoeker gaat naar school en heeft een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd in België. Verzoekers vriendengroep bestaat uit zowel jongens en meisjes. Verzoeker zou ook al een relatie hebben gehad. Sommigen uit zijn vriendengroep drinken ook alcohol en verzoeker rookt zelf af en toe een jointje. Nog stelt verzoeker dat zijn accent mogelijk is veranderd, hetgeen hem zou doen opvallen bij een eventuele terugkeer.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds mei 2021 in België heeft verbleven in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker, die verklaarde dat hij ongeveer 9 maanden onderweg was van Afghanistan naar België (waarvan ongeveer een maand in Iran en vier maanden in Turkije), was immers bijna 15 jaar oud toen hij België binnenkwam. Hij heeft aldus tot zijn veertiende in Afghanistan gewoond en nog geen twee en een half jaar in België. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, hetgeen blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn accent zou zijn veranderd. De Raad merkt op dat verzoeker studeert en van plan is om hogere studies aan te vatten. Uit deze lovenswaardige initiatieven kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Het is voorts positief dat verzoeker een netwerk van Belgische vrienden, beide meisjes en jongens, zou hebben uitgebouwd, doch kan ook hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren. De vaststelling dat verzoeker af en toe drugs zou roken en vrienden zou hebben die alcohol drinken, doet evenmin vermoeden dat verzoeker volledig zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden. Ook dat verzoeker een vriendin zou hebben gehad betekent niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou aarden in de Afghaanse maatschappij. In ieder geval is dit element op zich niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker brengt nog aan dat er een Salafistische gemeenschap leeft in zijn regio van herkomst, waar anti-Westerse overtuigingen sterk aanwezig zijn, en dat ook ISKP al jarenlang aanwezig is in de regio, waardoor zijn risico bij terugkeer significant verhoogt. De Raad merkt op dat uit de aangebrachte informatie inderdaad blijkt dat er in de oostelijke regio van Afghanistan Salafistische gemeenschappen leven. Echter blijkt uit die informatie geenszins dat deze daadwerkelijk leven in de regio van verzoeker zelf, namelijk het district Hesarak, en meer bepaald de omgeving van zijn dorp Lawarkhel. Nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker in zijn dagelijks leven in Hesarak in contact kwam met deze Salafistische gemeenschap of met ISKP. Evenmin wordt in het verzoekschrift concreet gemaakt op welke wijze verzoeker bij terugkeer dan wel in aanraking zou komen met leden van de Salafistische gemeenschap of met ISKP, noch op welke wijze deze verzoeker vervolgens dan zouden viseren.

De sterke aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan *in casu* als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat Afghanen die zich identificeren met Westerse waarden naast de taliban ook door gewapende groeperingen in Afghanistan, zoals ISKP als 'on-islamitisch' kunnen gezien worden of als personen die de vorige regering steunden of als spionnen

(EUAA, *Country Guidance*, p. 80). De Raad erkent eveneens het betoog dat de regio van herkomst van verzoeker wordt gekenmerkt door een diepgewortelde salafistische ideologie. Evenwel dient worden opgemerkt dat verzoeker opgroeide in diezelfde traditionele context, waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, indien hij inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst, in geval van terugkeer geenszins riskeert een religieuze of politieke overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban, dan wel ISKP of andere gewapende groeperingen die nog steeds aanwezig zijn in Nangarhar omwille het gegeven dat verzoeker in staat zal zijn om zich te conformeren naar de aldaar geldende normen, die aan de grondslag van diens veertienjarige bestaan lagen.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijks of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP